

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **HP IZOL Napajedla s. r. o.**, se sídlem Praha 4, U dubu 691/48, zastoupeného společností vykonávající daňové poradenství GOODWILL PARTNER, s. r. o., se sídlem Praha 4, U dubu 691/48, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vyrozumění ze dne 29. 9. 2014, č. j. 25459/14/5000-14507-711502,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

[1] Žalobce ve včas podané žalobě uvedl, že dne 30. 7. 2014 doručil Finančnímu úřadu pro Zlínský kraj, územnímu pracovišti v Otrokovicích (dále též „správce daně“), podání označené jako „K č. j. 1405766/14/3306-05401-707244“, jež bylo dle jeho obsahu vyhodnoceno jako žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný posoudil předmětné podání jako

nepřípustnou stížnost. Žalovaný tak odepřel vyjádření k meritu argumentace žalobce, pokud jde o postup správce daně v daňovém řízení. Konkrétně žalovaný odepřel žalobci právo na vyřízení stížnosti proti postupu správce daně při rozhodování o tom, zda je důvodu přiznat žalobci prodloužení lhůty.

[2] Nezákonný zásah spočívá v tom, že žalovaný odepřel vyřídit jako přípustnou podanou stížnost z důvodu, že stížnost dle názoru žalovaného směřovala proti obsahu rozhodnutí. Žalovaný přitom nesprávně uvedl, že stížností nebyl napaden postup správce daně. Žalobce totiž brojil proti postupu správce daně předcházejícímu výroku procesního rozhodnutí, včetně odůvodnění rozhodnutí. Proti odůvodnění rozhodnutí není přípustný jiný prostředek ochrany, řádný ani mimořádný opravný prostředek. Pokud zákonodárce vyloučil opravný prostředek proti procesním rozhodnutím, nevyloučil tak stížnost proti nesprávnému postupu předcházejícímu výroku procesního rozhodnutí, ani stížnost proti odůvodnění procesního rozhodnutí. Argumentace žalovaného o subsidiaritě stížnosti je proto nepřipadná. Daňový řád neposkytuje oporu pro tvrzení, že nezákonné procesní rozhodnutí, proti kterému daňový řád neposkytuje jiný prostředek ochrany, by nemohlo být zrušeno nebo osvědčeno či uznáno za neplatné či nezákonné postupem podle § 261 daňového řádu. Nebylo by pak důvodu tato rozhodnutí jakkoliv odůvodňovat, neboť by odvisela od zcela volného uvážení správce daně. Daňový subjekt vysvětlil, v čem spatřuje důvody nesprávnosti postupu správce daně při vydání procesního rozhodnutí. Svědčilo mu tak právo, aby se jeho podáním správce daně meritorně zabýval.

[3] Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud deklaroval, že se žalovaný dopustil nezákonného zásahu, pokud posoudil podanou stížnost jako nepřipustnou.

[4] V doplnění žaloby ze dne 22. 12. 2014 žalobce k výzvě soudu upřesnil, že nezákonný zásah spatřuje ve vyrozumění žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č. j. 25459/14/5000-14507-711502, resp. v tom, že žalovaný odepřel žalobci právo na rozhodnutí o meritu stížních námitek dle předchozí stížnosti.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Žalovaný ve vyjádření k žalobě podrobně popsal svůj postup a okolnosti s ním spojené, stejně tak postup správce daně. Zdůraznil zejména, že stěžejním předmětem námitek žalobce obsažených v podáních ze dne 2. 5. 2014 (stížnost proti postupu správce daně) a 30. 7. 2014 (žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) byl nesouhlas s rozhodnutím ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1088671/14/3306-05401-706635, jímž správce daně zamítl žalobcovu žádost o prodloužení lhůty. Žalovaný shledal, že podání ze dne 2. 5. 2014 nemělo být správcem daně vyhodnoceno jako stížnost dle § 261 daňového řádu, ale jako podnět k přezkoumání rozhodnutí dle § 121 odst. 4 téhož zákona. Část podání ze dne 30. 7. 2014 pak žalovaný posoudil jako doplnění uvedeného podnětu. Žalovaný následně podnět posoudil a shledal, že není důvodný, což sdělil i žalobci (sdělení ze dne 29. 1. 2015, č. j. 2654/15/5200-11433-711413).

[6] Žalobce postup žalovaného zkresluje. Žalovaný podání ze dne 2. 5. 2014 neposoudil jako nepřipustnou stížnost, ale jako podnět k přezkoumání rozhodnutí. V této souvislosti

uvedl, že stížnost by byla nutně nepřipustná. Stejně tak žalovaný neodepřel žalobci meritorní posouzení jeho námitek týkajících se nezákonnosti rozhodnutí o prodloužení lhůty. Tyto námitky žalovaný prověřil postupem dle § 121 a násl. daňového řádu.

[7] Stížností nelze brojit proti rozhodnutí správce daně. V takovém případě není naplněna hypotéza § 261 odst. 1 daňového řádu. Podmínka subsidiarity stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu znamená, že institut stížnosti je aplikovatelný v případech, kdy daňový zákon o jakémkoli prostředku ochrany mlčí, tj. neposkytuje jej, nikoli v případech, kdy jej zákon výslovně vylučuje. Připuštění opačného výkladu by vedlo ke konstituování stížnosti jako univerzálního prostředku ochrany, nadřazeného všem ostatním. U rozhodnutí o prodloužení lhůty je dle § 36 odst. 6 daňového řádu výslovně vyloučeno použití opravných prostředků. Je tak vyloučena podmínka subsidiarity stížnosti. Stížností pak nelze brojit ani proti odůvodnění rozhodnutí coby jeho imanentní součástí, ani proti postupu předcházejícímu vydání rozhodnutí, neboť brojit lze pouze proti výslednému výstupu tohoto postupu. Postupem dle § 261 daňového řádu ostatně není možné zrušit či změnit rozhodnutí správce daně. Lze činit pouze nezbytná opatření k nápravě.

[8] Rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty musí být odůvodňováno též proto, že podléhá přezkumu ve formě dozorčích prostředků, brojit proti němu lze též např. v rámci odvolání proti konečnému rozhodnutí o stanovení daně.

[9] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Další podání účastníků řízení

[10] Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 10. 3. 2015 zejména setrval na svém tvrzení, že jeho námitky směřovaly nejen proti výroku rozhodnutí správce daně ze dne 30. 4. 2014, ale (zejména) proti odůvodnění tohoto rozhodnutí. Proti odůvodnění rozhodnutí zákonodárce opravný prostředek nevyloučil, jelikož opravný prostředek proti nesprávnému odůvodnění v daňovém procesním právu není zákonem předvídan. Prostředkem ochrany proti nesprávnému odůvodnění nebo nesprávnostem v odůvodnění rozhodnutí je stížnost podle § 261 daňového řádu. Podstatné ve věci je, že žalovaný odepřel žalobci právo podat stížnost podle § 261 daňového řádu v situaci, kdy zákon neposkytuje jiný prostředek ochrany. Právo podat podnět k přezkoumání rozhodnutí není prostředkem ochrany, který by zákon poskytoval za účelem ověření správnosti či nesprávnosti odůvodnění rozhodnutí, ale pouhým podnětem k uplatnění dozorčího prostředku. V rámci dozorčího přezkoumávání rozhodnutí není samostatně přezkoumáváno odůvodnění, respektive správnost odůvodnění rozhodnutí a vady řízení, ale správnost výroku (§ 121 odst. 1 daňového řádu). Žalovaný přehodnotil podání ze dne 2. 5. 2014 na podnět na přezkoumání rozhodnutí a dodal, že stížnost by nebyla přípustná. Takový podnět ale žalobce nepodal a ani neměl v úmyslu ho podat. Postupem podle § 261 daňového řádu mohl žalovaný například uznat (osvědčit) rozhodnutí či jeho odůvodnění nebo jeho část za nesprávné.

[11] Žalovaný v duplice ze dne 27. 3. 2015 opakovaně odmítl názor, že stížnost proti odůvodnění rozhodnutí je stížností přípustnou. Odůvodnění rozhodnutí tvoří imanentní součást rozhodnutí a obsahuje vlastní hodnocení předmětné věci. Stížnost je nepřipustná proti

rozhodnutí jako celku a je bezpředmětné, zda napadá odůvodnění rozhodnutí, jeho výrok, či oboje. Tento názor byl potvrzen i soudy. Žalobce podáním ze dne 2. 5. 2015 nebrojil pouze proti odůvodnění rozhodnutí ze dne 30. 4. 2014, ale požadoval zrušení tohoto rozhodnutí, tudíž brojil proti tomuto rozhodnutí jako celku, tedy včetně odůvodnění. V rámci přezkumného řízení správce daně posuzuje, zda bylo rozhodnutí vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 121 odst. 1 daňového řádu), a to i předpisy procesními.

IV. Jednání konané dne 10. 11. 2015

[12] Při jednání účastníci řízení setrvali na svých argumentačních pozicích. *Žalobce* nad rámec zdůraznil, že žalovaný nemá pravomoc označit stížnost za nepřipustnou. *Žalovaný* upravil svůj návrh z vyjádření k žalobě ohledně případné náhrady nákladů řízení, uvedl, že tuto náhradu již nepožaduje.

V. Posouzení věci soudem

[13] Soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.

[14] Jak vyplynulo z daňového spisu, v rámci daňové kontroly zahájené dne 6. 11. 2012 byl žalobce dne 8. 4. 2014 (pod č. j. 596904/14) vyzván k prokázání skutečností ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Dne 23. 4. 2014 žalobce požádal o prodloužení stanovené lhůty o 25 dnů. Tuto žádost správce daně zamítl rozhodnutím ze dne 30. 4. 2014, č. j. 1088671/14/3306-05401-706635. Dne 2. 5. 2014 žalobce poslal správci daně podání označené jako „*Nesprávný postup správce daně*“, v němž brojil proti uvedenému rozhodnutí. Správce daně toto podání dle jeho obsahu posoudil jako stížnost dle § 261 odst. 1 daňového řádu. Přípisem ze dne 1. 7. 2014, č. j. 1405766/14/3306-05401-707224, pak žalobci sdělil, že stížnost byla přípustná, avšak nedůvodná. Po obdržení vyrozumění žalobce správci daně dne 30. 7. 2014 zaslal podání označené jako „*K č. j. 1405766/14/3306-05401-707224*“. Toto podání bylo posouzeno jako žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti. Žalovaný dne 29. 9. 2014 pod č. j. 25459/14/5000-14507-711502, shledal žalobcovu žádost jako částečně důvodnou, a to v tom ohledu, že správce daně nesprávně vyhodnotil obsah podání žalobce ze dne 2. 5. 2014; nejednalo se totiž o stížnost dle § 261 daňového řádu, ale o podnět k přezkoumání rozhodnutí dle § 121 odst. 4 daňového řádu. Tento podnět posléze žalovaný posoudil jako nedůvodný ve smyslu § 121 daňového řádu (sdělení ze dne 29. 1. 2015, č. j. 2654/15/5200-11433-711413).

[15] Podle § 82 zákona č. 150/202 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále též s. ř. s.), se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. V tomto typu žaloby musí tedy žalobce vymezit to, v čem spatřuje nezákonný zásah, jakož i správní orgán, který jej provedl. Účinky podané žaloby pak nastupují pouze ve vztahu k tvrzenému nezákonnému zásahu, který žalobce v žalobě označil.

[16] Žalobce za nezákonný zásah, proti němuž brojil podanou žalobou, výslovně označil vyrozumění žalovaného ze dne 29. 9. 2014, č. j. 25459/14/5000-14507-711502, resp. skutečnost, že mu žalovaný odepřel právo na rozhodnutí o meritu stížních námitek dle předchozí stížnosti (ze dne 2. 5. 2014) a že tuto stížnost posoudil jako nepřipustnou. Z takto vymezeného zásahu a žalobou označeného správního orgánu, který jej měl provést, soud vycházel při posouzení žaloby. Nutno doplnit, že žalobce se domáhal pouze určení nezákonnosti tvrzeného zásahu, soud proto vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[17] Zákon pojem nezákonného zásahu, pokynu nebo donucení blíže nedefinuje. Jde o vcelku různorodou skupinu úkonů, které nenaplňují znaky rozhodnutí, a přesto jsou způsobilé zasáhnout do právní sféry konkrétních jedinců, přímo je zkrátit na právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Musí se jednat o opatření, které je závazné a lze jej vynutit (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91). Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, ve věci „*Olomoucký kraj*“, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS, pak „*zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci (než je rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. – pozn. zdejšího soudu), které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze-li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.*“

[18] Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je přitom důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky plynoucí z těchto ustanovení. Není-li tedy byt' jen jediná ze zákonných podmínek splněna, nelze ochranu před zásahem správního orgánu poskytnout (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, publ. pod č. 603/2005 Sb. NSS, dále též např. rozsudek téhož soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012-20; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[19] Jak plyne z výše uvedeného, o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. se v první řadě jedná pouze za předpokladu, že v žalobě tvrzeným jednáním by žalobce mohl alespoň potenciálně být přímo zkrácen na svých právech. To konkrétně znamená, že mezi napadeným zásahem a tvrzeným porušením práv musí existovat bezprostřední vztah (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Aps 1/2006-80, publ. pod č. 1176/2007 Sb. NSS, a ze dne 17. 7. 2007, č. j. 2 Aps 1/2007-58).

[20] Již zde je ovšem nutno uzavřít, že napadeným vyrozuměním žalovaného nebyl žalobce přímo zkrácen na svých právech. Tímto přípisem žalovaný pouze reagoval na žalobcovu podání – žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu ohledně postupu správce daně při rozhodování o žalobcově žádosti o prodloužení lhůty ke splnění výzvy k prokazování skutečností. Tímto podáním se žalovaný zabýval a částečně mu vyhověl, byť současně shledal žalobcovu stížnost ze dne 2. 5. 2014 nepřipustnou. Tímto vyrozuměním žalovaný neuložil žalobci žádné povinnosti, ani neomezil jeho práva, současně

nelze hovořit o jeho nečinnosti. Právní postavení žalobce v důsledku předmětného vyrozumění nedoznalo žádné změny. Lze podotknout, že daňový subjekt má samozřejmě dle okolností právo na podání stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu, resp. posléze na podání žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu, zahrnující v sobě též povinnost, aby se příslušný orgán takovou žádostí zabýval, nelze však již hovořit o právu na vyhovění stížnosti či žádosti. O žádný přímý zásah do práv žalobce se tak nejednalo.

[21] Poukázal-li žalobce v této souvislosti na skutečnost, že mu žalovaný odepřel právo na rozhodnutí o meritu stížních námitek dle předchozí stížnosti, tedy, jinak řečeno, že žalovaný svým postupem odmítl poskytnout žalobci ochranu, je toto jeho tvrzení z hlediska důvodnosti podané zásahové žaloby liché. Žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu je zvláštním prostředkem nápravy ve vztahu k vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 1 daňového řádu podřízeným správcem daně. Nadřízený správce daně samozřejmě má možnost na základě žádosti daňového subjektu do jisté míry regulovat postup podřízeného správce daně, to však nic nemění na tom, že soudní ochraně dle § 82 a násl. s. ř. s. podléhá onen prvotní zásah do práv žalobce, tedy zásah způsobený postupem podřízeného správce daně. Jinými slovy řečeno, stížnost dle § 261 odst. 1 daňového řádu a žádost o prošetření způsobu vyřízení této stížnosti dle § 261 odst. 6 téhož zákona jsou pouhým prostředkem ochrany na úrovni správních orgánů, jehož vyčerpáním je podmíněna přípustnost zásahové žaloby směřující proti přímému zásahu správce daně do práv osoby zúčastněné na správě daní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25, publ. pod č. 2956/2014 Sb. NSS), samozřejmě vyjma žalob požadujících pouze deklaraci nezákonnosti onoho primárního zásahu.

[22] V daném případě bylo takovým „zásahem“, vůči němuž by měla žaloba teoreticky směřovat, rozhodnutí správce daně o zamítnutí žádosti žalobce o prodloužení lhůty dle § 36 daňového řádu. Zde je ovšem nutno uvést, že takové rozhodnutí by mohlo být žalovatelné pouze v režimu žaloby proti rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., a to ve většině případů až v rámci žaloby proti konečnému rozhodnutí orgánů finanční správy o věci samé, neboť se jedná o rozhodnutí předběžné povahy, které je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 Afs 35/2011-135).

[23] K věci je též možno dodat, že soud se ztotožnil se závěrem žalovaného o nepřípustnosti stížnosti dle § 261 daňového řádu proti rozhodnutí správce daně o žádosti o prodloužení lhůty. Stížnost lze podat pouze proti nevhodnému chování úředních osob nebo proti postupu správce daně. Rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., byť v daném případě předběžné povahy) ovšem za „postup“ ani za chování úředních osob ve smyslu § 261 odst. 1 daňového řádu nelze považovat a stížnost tedy proti němu nelze uplatnit. Proti rozhodnutí lze dle daňového řádu brojit pouze opravnými prostředky stanovenými za tímto účelem zákonem (v úvahu by přicházelo např. odvolání), není-li jejich použití v daném případě vyloučeno. Ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty tak tomu ovšem je (viz § 36 odst. 6 daňového řádu). Existuje-li možnost podat odvolání proti rozhodnutí jakožto výsledku sporného postupu správce daně, jež lze v průběhu odvolacího řízení učinit předmětem přezkumu, vylučuje to podání stížnosti podle § 261 odst. 1 daňového řádu i za situace, nelze-li

odvolání podat v tu samou chvíli, ve které by osoba zúčastněná na správě daní mohla uplatnit svoji stížnost, ale až v budoucnu.

[24] Rozhodnutí si přitom zachovává svou formální i materiální jednotu, z čehož plyne, že nelze samostatně brojit pouze proti jeho odůvodnění či proti postupu, který vedl k jeho vydání. Přípustný přezkum rozhodnutí totiž zahrnuje i vypořádání se s případnými vadami (či správností) odůvodnění či předcházejícího řízení nebo postupu.

[25] Soud též nesouhlasil s tvrzením žalobce, že správce daně či jeho nadřízený orgán nemůže stížnost dle § 261 daňového řádu označit za nepřipustnou. Takový názor ohledně modalit, jimiž mají správní orgány se stížnostmi nakládat, je přepjatě formalistický. Podstatné ve věci je, zda správní orgány stížnosti vyhoví či ne. Shledají-li podání daňového subjektu nepřipustným, není v přímém rozporu se zákonem, sdělí-li tento závěr stěžovateli, aniž by stížnost např. formálně zamítly.

[26] Za této situace se již soud dále nezabýval naplněním dalších podmínek důvodnosti podané zásahové žaloby (viz výše).

VI. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. listopadu 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu